

Tykkinaiset tarinoivat 2/10

julkaistu 8.4.2010

Mikä on, kun ei taidot riitä?

Maaliskuisena lauantaiamuna porukka Tykkinaisia kokosi jälleen kerran kassinsa, pakkasi autonsa ja suuntasi kulkunsa kohti Ikaalisten kylpylää ja Kylpylä-futsalia. Vielä silloin eivät naiset tieneet, että otsikon lausahduksesta muodostuisi viikonlopun motto – vaikka taisi sitä muutama siinä vaiheessa jo ennustella.

Ensimmäinen peli pelattiin FC Poikia vastaan. Ahkerasta lämmitelystä huolimatta ei joukkue ollut ihan iskussa, sillä lopputulos osoitti vastustajan tehneen 19 maalia meidän verkkoomme. Pojat halusivat varmaan varmistaa, ettei finaali paikka jää ainakaan maalierosta kiinni. Kyse ei ollut kuitenkaan Tykkien maalivahdin heikkoudesta vaan koko muun joukkueen surkeasta esityksestä. Nakke taisteli maalilla sankarillisesti! Tykkinaiset saavuttivat kuitenkin yhden tavoitteensa eli ”nollapeliin” ei jääty, kun Vipen hienosta syötöstä Leena taiteili pallon maalivahdin längistä vastustajan verkkoon. Sitä maalia juhlittiin sivusta katsojan sanoin ”kuin se olisi ollut tasoitusmaali”.

Seuraavaksi vastassa oli FC Aku ja Tykkejä vietiin taas. Akun pojat ja yksi tyttö olivat niin taitavia ja nopeita, että välillä Tykit luulivat vielä pitävänsä palloa, kun jo omissa soi. Onneksi jälleen maaliamme vartioi taitava vahti, joka oli tällä kertaa Vippe. Ottelu päättyi lukemiin 0-9. Hiton nollapelit.

Päivän kolmannessa ottelussa vastakkaiseen pätyyn asettui vuosien varrella hyvinkin tutuksi tullut FC Huussi, joka edellis-kerrasta poiketen oli varustautunut myös parilla pelimiehellä. Pelimiesten ja -naisten pommivarma syöttötyöskentely ja alakerran maltillinen kierrätyspeli aiheuttivat sen, että vaikka tykit maalivahtinsa johdolla ja Savisen kannustuksen siivittämänä pelasivat tähän saakka parhaan pelinsä, ei voittajasta lopulta tässäkään pelissä jäänyt epäselvyyttä. Vastustaja onnistui parisakymmenessä minuutissa latomaan pallon viidesti Tykkinaisten verkon perukoille. Tähän saakka paras peli osoittautui myöhemmin illalla ilmeisen objektiiviseksi arvioksi ottelun kulusta, sillä ottelu sai kyseenalaisen tittelin ”kautta aikojen huonotasoisimpana futsal - pelinä”, jota erinäinen tuomari oli koskaan joutunut puhaltamaan.

Lauantain viimeiseen otteluun saimme vastaan sen ainoan joukkueen, jonka hyvänä päivänä voisimme voittaa - Exquisan. Tällä kertaa haaste oli tosin entistä vaativampi, sillä Exquisakin oli tähän turnaukseen vahvistunut parilla miehellä. Ei sillä, että se automaattisesti joukkueen tasoa nostaisi;) Päivän ottelut olivat edenneet niin rivakkaa vauhtia, että Tykkinaisten saapuesa hallille parikymmentä minuuttia ennen ottelua, vastustaja jo odotteli meitä kentällä täysissä varusteissa. Siinä ehti tykeille iskeä jo vähän paniikin tynkää, sillä joukkuettamme vahvistamaan tuleva Luru vasta kaasutteli nopeusrajoituksia uhmaten kohti Ikaalista. Kymmenen minuuttia kehtasimme venkoilla pukukopissa, mutta kun Luru ilmoitti olevansa kilometrin päässä, marssimme kentälle. Lurun tulo saikin liikkeisiimme sähkökytystä ja loi hyökkäyskuvioihimme uusia variaatioita. Muuten tasaisen ensimmäisen erän viimeisellä sekunnilla Tykkinaiset saivat pallon

Exquisan maaliin saakka, mutta valitettavasti summeri ehti soida nanosekunnin ennen kuin pallo ylitti maaliviivan. Toisenkin erä tahkottiin perinteisesti varsin tasaisissa merkeissä, mutta Exquisa käytti maalipaikkansa tehokkaammin hyväkseen ja korjasi potin numeroin 4-0.

Tappioiden täyteen lauantaipuhteen päätteeksi kylpylän pooret, pitsa ja sponsorijuomat voitelivat tehokkaasti haavojamme. Toiset tarvitsivat pidempää parantelua kuin toiset, mutta koska takkiin tuli selkein luvuin, ei kukaan voinut lähteä unille kovin aikaisin. Toisten kohdalla illan venymisestä piti huolen Unelmävyyt ja loppujen kohdalla Markuksen VISA karpaloisineen. Tanssimisen ja muun hauskanpidon ohessa ehtivät Tykit metsästää nimmareita, tilat yksityiskeikan ja kohottaa maljan pian eläkkeelle jäävälle piirin kilpailupäällikkö Mauri Järviselle. Tätä vanhempaa herramiestä meidän saattaa tulevissa turnauksissa tulla vielä moneen kertaan ikävä. Iloksenne saimme kuitenkin todeta, että Maurille riittää mantelinperijöitä, sillä nuoren polven manageriosasto kävi lupaustensa mukaisesti tanssittamassa kaikki paikalla olleet Tykkinaiset laulun kera ja äityipä nuori mies illan lopuksi vielä kantamaan polvivammaiset neitokaiset hotellin yläkertaan saakka.

Sunnuntaiamuna porukka ei luonnollisesti ollut pirteimmillään, mutta ennen peliä kuultu Toikkosen Olli-Pekan upea tulkinta Eternal Flamesta sulatti krapulaisimmatkin Tykki-sydämet. Vielä lauantaina elänyt suunnitelma El Tienpon kintuille vetämisestä oli kärsinyt inflaation jo edellisiltana, mutta lopullisesti se karisi tämän yhteislauluun päättyneen seranadin ja halausten myötä. Totuuden nimissä on kyllä sanottava, että kyseisen pelimiehen jalkojen nopeudella, osuminen olisi tuskin muutenkaan ollut todennäköistä. Jos ei ollut Tykkinaisen terästä, samaa voi sanoa myös vastustajasta. Farkuissa paikalle raahautunut FC H oli ennen aamun ottelua menettänyt mahdollisuutensa edetä turnauksen finaaliin, joten pojat päättivät pronssin sijasta taistella aikaisesta kotiinpaluusta. Helpoksi eivät Tykkinaiset sitä kuitenkaan tehneet, sillä joka kerta Luru tehtyä maalin, pojatkin siinä ilman varsinaista yrittämistä onnistuivat. Ottelu käytiin juuri tällaisiin sunnuntaiamuihin sopivassa reilunpelin hengessä. Vastustajaa odotettiin ja autettiin aina tarvittaessa, mutta hiekkakakkuja ei kukaan tehnyt tai tahallaan maaleja päästänyt. Maali-ilottelu päättyi lukemiin 5-5. FC H:n täytyisi siis hävitä vielä Exquisalle, jotta aikainen kotimatka voisi alkaa.

Päivän toisessa ja meidän osaltamme turnauksen viimeisessä ottelussa olikin sitten ihan toinen ääni kellossa. Monissa liemissä keitetty Hakukonemedia oli eilisestä palautteesta sisuuntuneen maalivahtinsa johdolla päättänyt antaa Tykeille näköjään oikein isän kädestä. Tässä pelissä ei armoa annettu kummallekaan osapuolelle. Hirvittävät kanuunalaukaukset viuhuivat tasaisin väliajoin kohti Anun vartioimaa Tykki-maalia, ja muutama ottee-

seen kudit tyssäsivät jonkun Tykin päähän, mahaan, kylkeen ja ties mihin jo paljon ennen maalia. Onneksi pahoilta loukkaantumisilta vältyttiin. Erään sivustakatsojan mukaan ajoittain näytti siltä, kuin kyseessä olisi erinäisten taisteluparien kohdalla ollut kentän ulkopuolelta kumpuava henkien taisto. Niin tai näin, taistelutta ei tykkäinen tälläkään kertaa antautunut, vaan roikkui, repi ja raastoi minkä ehti ja loipa muutaman maukkaan maalipaikankin. Koska Savinen maalillaan ei suostunut taipumaan kertaakaan edes läpiajotilanteissa, tuli Tykkinaisille tukkaan taas kerran selvin numeroin, 8-0.

Kahden polvivamman, murskatun itsetunnon, kymmenen kipeän ja sadan vähemmän kipeän mustelman runtelemina Tykkinaiset kiittivät jälleen kerran niin vastustajiaan kuin järjestäjiäkin hilpeästä ja muistorikkaasta viikonlopusta. Ei kuitenkaan niin huonoa turnausta etteikö sieltä jotain hyvää pelillisestikin löytyisi. Tänä viikonloppuna huomasimme saaneemme joukkueeseen todellisen uuden helmen, Korpun. Pelisilmää riittää vaikka muille jakaa, silmästä puhumattakaan. Jos jollakulla viikonlopun aikana käväisisikin mielessä luovuttaa, niin viimeistään turnausarvonta teki siitä suunnitelmasta selvää. Maurin arvontahatusta ”pompanneen” lapun ansiosta Tykkinaiset nimittäin pääsivät kotimatkalle ensimmäistä kertaa voittajina. Täältä tullaan kylpyläfutsal, ainakin vielä kerran...

Teksti: Virpi Jern ja Leena Luoma

